

POSTANOWIENIE

Dnia 9 września 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik

w sprawie z powództwa E. S.A. w Ś.
przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki
o ustalenie korekty kosztów osieroconych,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 9 września 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Apelacyjnego w W.
z dnia 10 lipca 2013 r.,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania**
- 2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny wyrokiem z 10 lipca 2013 r. oddalił apelację Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki od wyroku SOKiK z 20 kwietnia 2012 r., w sprawie z odwołania od decyzji Prezesa Urzędu z 31 lipca 2009 r. dotyczącej wysokości korekty rocznej kosztów osieroconych jaką Elektrownia K. S.A. (obecnie E. S.A., powód) ma zwrócić Zarządcy Rozliczeń S.A.

Oddalając apelację Prezesa Urzędu Sąd drugiej instancji w szczególności podzielił stanowisko Sądu Okręgowego, zgodnie z którym nie ma podstaw do wprowadzenia przez Prezesa Urzędu tzw. mocowego klucza podziału w wysokości 53,5%.

Prezes Urzędu zaskarżył wyrok Sądu Apelacyjnego skargą kasacyjną w całości. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołał się na potrzebę rozstrzygnięcia zagadnienia prawnego, czy w przypadku gdy na dzień wydania decyzji administracyjnej w przedmiocie ustalenia korekty rocznej kosztów osieroconych zaistnieje stan faktyczny wskazany w art. 33 ust. 1 pkt 1 ustawy KDT, mając na względzie, iż wartość wskazane w załącznikach nr 3 i 5 do ustawy KDT ustalone zostały dla przyszłych stanów faktycznych, dla których przesłanki wskazane w przepisie art. 33 ust. 1 pkt 1 ustawy KDT nie miały się w odniesieniu do danego podmiotu ziścić, a także uwzględnivszy okoliczność, iż przepis art. 30 ust. 1 ustawy KDT obliguje do porównania różnicy między rzeczywistą wartością wyniku finansowego netto z działalności operacyjnej dla roku poprzedzającego dany rok kalendarzowy „i”, w którym jest obliczana korekta roczna kosztów osieroconych, a prognozowaną wartością tego wyniku dla roku poprzedzającego dany rok kalendarzowy „i”, w którym jest obliczana ta korekta, określona w załączniku nr 5 do ustawy, należałoby dla uniknięcia zestawienia ze sobą wartości nieporównywalnych (wyników finansowych uzyskiwanych przy eksploatacji różnej liczby jednostek wytwórczych), skorygować dane wskazane w załącznikach nr 3 i 5 do ustawy KDT, tak aby wskazane w nich wartości odnosiły się do tej samej liczby jednostek jaka uwzględniona została przy obliczaniu rzeczywistego wyniku finansowego netto, o którym mowa w art. 30 ust. 1 ustawy KDT, zwłaszcza, że niedokonanie takiej korekty prowadziłoby do przyznania danemu podmiotowi nadmiernej pomocy publicznej?

Ponadto Prezes Urzędu powołał się na potrzebę wykładni art. 33 ust. 1 w zw. z art. 30 ust. 1 ustawy KDT.

Powód w odpowiedzi na skargę kasacyjną Prezesa Urzędu wniósł o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Skarga kasacyjna Prezesa Urzędu nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania, ponieważ problemy prawne oceniane na etapie przedsądu zostały już rozstrzygnięte przez Sąd Najwyższy w wyroku z 6 maja

2015 r., III SK 87/13. Sąd Najwyższy w obecnym składzie podziela pogląd wyrażony w tym orzeczeniu, jak również w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego, zgodnie z którym przepis art. 33 ust. 1 pkt 1 ustawy KDT nie daje podstaw do stosowania przez Prezesa Urzędu tzw. mocowego klucza podziału. Sąd Najwyższy w obecnym składzie podziela także w pełni wykładnię art. 33 ust. 1 pkt 1 ustawy KDT dokonaną w sprawie III SK 87/13.

Przypomnieć należy, że koszty osierocone to historyczne wydatki wytwórcy energii poniesione przed 1 maja 2004 r. na rozwój zdolności wytwórczych, które z uwagi na przyjęty wówczas mechanizm finansowania inwestycji sektora wytwórczego, nie mogą zostać pokryte przychodami uzyskiwanymi z działalności na rynku energetycznym po rozwiązaniu długoterminowych umów sprzedaży energii i mocy, zawieranych uprzednio z operatorem systemu elektroenergetycznego.

Poniesienie przez wytwórcę „nowych” nakładów na modernizację jednostek wytwórczych w wysokości skutkującej zastosowaniem mechanizmu przewidzianego w art. 33 ust. 1 ustawy KDT nie może być utożsamiane ze spłatą zobowiązań finansowych ciążących na podmiocie takim jak powód z tytułu „starych” nakładów (traktowanych jako koszty osierocone). Zdaniem Sądu Najwyższego art. 33 ust. 1 ustawy KDT działa w ten sposób, że przychody uzyskiwane z działalności poszczególnych jednostek wytwórczych, zmodernizowanych według reguł opisanych w tym przepisie, dostarczają powodowi kapitału na spłatę zobowiązań zaciągniętych na sfinansowanie „nowych” inwestycji w te jednostki. Powoduje to „wyłączenie” przychodów z działalności tych jednostek na użytek ustalania poziomu środków, jakie przedsiębiorstwo energetyczne takie jak powód może przeznaczyć na spłatę „starych” inwestycji w moce wytwórcze. W rezultacie poziom pomocy publicznej uzyskiwanej przez powoda na pokrycie kosztów osieroconych może rosnąć w ślad za eliminowaniem przychodów z działalności kolejnych jednostek wytwórczych powoda z procesu kalkulacji korekty kosztów osieroconych. W ocenie Sądu Najwyższego sytuacji tej nie można kwalifikować jako przypadku uzyskiwania przez powoda nadmiernej pomocy publicznej tak długo, jak długo w okresie realizacji programu pomocy przewidzianego w ustawie KDT przedsiębiorstwo

energetyczne nie spłaciło kredytów zaciągniętych na poczet „starych” inwestycji w moce wytwórcze.

Mając na względzie Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji postanowienia.